Benvolguts signants del manifest en contra de la proposta de la llista cívica de l'ANC

written by Pepi Oller | 5 de febrer de 2024

Benvolguts signants del manifest en contra de la proposta de la llista cívica de l'ANC,

No estic gens d'acord amb els arguments que exposeu en contra de la proposta per la llista cívica que fa l'ANC, l'única entitat que pot entomar aquest repte seriosament. Dieu que ho feu per protegir-la i preservar-la, però això no es fa escampant la desconfiança.

Quan dieu que l'ANC havia d'impulsar una llista, no pas de posar les directrius per fer-la, jo em pregunto: quina llista, de les moltes que corren, havia d'impulsar? La dels que criden més? La dels que es creuen més valents? La dels que tenen més facilitats per fer-se veure? La dels que s'entesten per tornar a fer un Junts pel Sí? I si no n'hi hagués hagut cap, de proposta, se suposa que simplement haurien d'esperar-se sense fer res? Aleshores, de què els acusaríeu, de por al fracàs? Em sembla que el compromís d'impulsar una llista, com marca el full de ruta, ha d'anar acompanyat d'assumir la responsabilitat de presentar una proposta sobre com fer-la. És clar que aquest compromís cal dur-lo a terme després d'haver escoltat i valorat totes les iniciatives. És que no s'ha fet? Què va ser, doncs, la segona conferència per la independència? La proposta és prou oberta perquè hi càpiga tothom.

Tot l'esforç que els signants del manifest feu per trobar incompatibilitats amb els estatuts de l'entitat em recorda un cert ús per part d'Espanya de la Constitució.

Això que feu de treballar per bloquejar les sessions informatives del Secretariat Nacional, amb l'excusa que un debat entre el *sí* i el *no* és més democràtic, és una fal·làcia. La gent té dret a tenir informació de primera mà, de part dels qui han treballat la proposta. El menysteniment de la iniciativa i l'estigmatització de la llista prou que estarà sobrerepresentat a les tertúlies en boca de qui ja sabem. És com si proposéssim una xerrada en defensa del català i ens diguéssiu que això no es pot fer si no hi ha també un ponent que defensi el castellà. ¿No veieu la inferioritat de condicions en què es troba aquesta iniciativa i el nombre d'obstacles que haurà de vèncer per intentar reeixir, o no ho voleu veure per rancúnies personals o per fidelitats a tercers? ¿No és una actitud paternalista aquesta de pensar que la gent no sabrà ser prou crítica davant de la proposta si vosaltres mateixos no exposeu els molts punts febles que segur que té? Quin missatge cerqueu donar?

Jo també trobo punts que s'han d'acabar de treballar i aprofundir, i que penso que caldrà ajut de professionals, o una taula de gent sàvia perquè tot plegat pugui reeixir. Però suposo que no em miro la proposta com una iniciativa que hagi de portar-nos fàcilment i ràpidament a l'èxit, sinó com un possible nou inici de construcció d'unitat realment independentista que podem fer créixer; com la possibilitat de tenir una veu al Parlament que despulli l'autonomisme que ara es disfressa d'independentisme; de tenir una veu que no s'autocensuri davant de cap proposta amb l'excusa que serà tombada, de tan assumit com tenen el sotmetiment; d'una veu que pensi i sobretot actuï en clau de sobirania. Per això és tan desesperant veure que nosaltres mateixos afeblim aquesta possibilitat.

Nedar a contracorrent és difícil i requereix molt d'esforç, però ara és el que toca fer perquè el corrent majoritari que han creat els partits ens mena de ple cap a l'autonomisme i ens allunya de la independència. És molt més glamurós apuntar-

se a cavall guanyador, però ara no som en temps de glamur, som en temps de persistir.